

kaj takega! Saj res — zdi se mi, da mi je vendarle že enkrat začela pamet cveteti v glavi. Vedem se prav pošteno in pretkano, da mi ni kaj reči.«

In Kocelj se je smejal in je bil razigrane in radostne volje. Po kolenih se je tolkel in se je smejal, samo smejal s prikritim smehom ...

KONEC PRVEGA DELA.

Vidov dan.

*Tja na polje Kosovo zeleno
Lazar car je čete svoje sklical,
da s Turčinom bi se bojevali
za krst častni in svobodo zlato.*

*Za očino Srbijo svobodno
tisoče hitelo je junakov,
njim na čelu Jug in devet sinov,
samih mladih, čvrstih sokoličev.
Ni jim majka plakala ponosna,
ni nevestam se oko solzilo,
ko v slovo so jih poljubovale ...*

*Tam na polju Kosovem zelenem
bijejo se mladi sokoliči,
bije jezer ljutih se junakov
za krst častni in svobodo zlato
v boju vročem do nočice hladne.*

*Že polega mrak na trudno polje,
na junake lega smrtna senca;
v robstva sponah zaječi očina ...*

*Zajokala majka Jugovičev,
zajokale so neveste mlade.
Ni oko jim solz prebridkih dalo
za junaki Kosovega polja,
za svobodo domovine svoje
jokale so majke, deve tožne.*

*

*Kaj vžigajo ognji se kresni,
kaj lica veselja žare,
kaj glasne se dvigajo pesni
in radost nam v srcih bude?*

*Pozabljeni niso še dnevi,
ko padal k junaku junak,
ko srce se trgalo devi,
ko majkam bil strašen dan vsak.*

*Glej, kri teh junakov tam spečih
ozarja nam naše nebo;
v teh žarkih na nebu gorečih
mi svobodo zremo svojó. —*

*Le vžigajte ognji se kresni,
naj lica veselja žare,
naj glasne se dvigajo pesni,
naj radost nam v srcih bude!*

Al. Peterlin-Batog.

